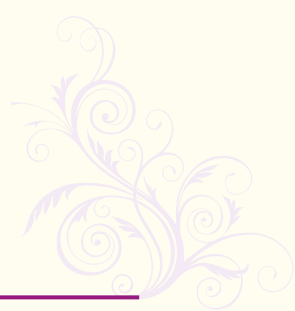

Ongrijpbare Schoonheid

Arlene Gay Levine

Als je dagelijks leven armzalig aanvoelt, geef het dan niet de schuld; geef jezelf de schuld; geef toe dat je niet genoeg dichters bent om de rijkdom ervan te onthullen; want voor de Schepper bestaat er geen armoede en geen armzalige, onverschillige plek.

Rainer Maria Rilke

Of het nu in Deuteronomium is, toen Mozes de opstandige Israëlieten terechtwees, of meerdere keren in de evangeliën, 'oren om te horen' verwijst naar het vermogen om in je hart te reageren op de woorden van de Heer of, preciezer gezegd, om geestelijk wakker te zijn. Wat heeft dit met schoonheid te maken? Alles.

In mijn artikel 'De alchemie van aanpassing', gepubliceerd in het voorjaarsnummer van 2018 van *Quest*, schreef ik: *Veel kunstenaars spreken over het toelaten dat 'het penseel schildert', 'de vingers de noten spelen' of dat 'de woorden verschijnen'. Is dit magie? Ik denk van wel. Waar ze eigenlijk naar verwijzen, is een vaardigheid die ze hebben ontwikkeld, door bewuste ontvankelijkheid, om zuivere instrumenten te worden voor de Universele Wil. In de loop der tijd, misschien wel talloze levens, kunnen we geleidelijk leren om het 'kleine ik' terug te laten treden 'voor de uitvoering van de wonderen van het Ene Ding', zoals de hermetische tekst de Smaragden Tafel van Hermes het stelt.*

Schilders, muzikanten, schrijvers en dichters die leren hun zintuigen en harten te openen, kunnen schoonheid rechtstreeks kanaliseren vanuit de Bron die hen en al het bestaan heeft geschapen. Het tilt hun werk naar een hoger niveau, boven de vereisten van vaardigheid en vakmanschap. Omdat ieder van ons een centrum van expressie is voor de Bron, is dit potentieel latent in iedereen.

Gerard Manley Hopkins, een Engelse dichter en jezuïet in het Victoriaanse tijdperk, schreef: *Ik denk niet dat ik ooit iets mooiers heb gezien dan de boshyacinten waar ik naar heb gekeken. Ik herken de schoonheid van onze Heer erin.* Terwijl hij deze kleine bloemen observeerde, was hij ergens in staat om het simpele zien van een klein deel van de natuur te overstijgen en de grootsheid van de schepper die daarin aanwezig was te zien.

Denk je dat Hopkins deze visie had kunnen hebben als hij had gekeken door de ogen van zijn alledaagse zelf, degene die zich zorgen maakt, piekert en uit angst in het verleden of de toekomst leeft? Wat nodig is, is volledig aanwezig zijn in het moment, waardoor de sluier van al het onwerkelijke van onze gedachten valt. Het is vergelijkbaar met de staat die men probeert te bereiken tijdens meditatie.

Het subtiele verschil is dat we onszelf toestaan volledig in harmonie te stromen met, volledig toegankelijk te zijn voor, een dieper weten met als doel medescheppen.

Ben je ooit betoverd geraakt door de steeds veranderende caleidoscoop van de natuur, verdiept in de noten van een sonate, opgeslokt door de ingewikkelde wendingen van een tango, of heb je een ingeving voor een Petrarchiaans sonnet gekregen? Elk van deze momenten, en talloze andere, geven de mogelijkheid om door liefde beheerst te worden.

Het vereist een kwaliteit van bijna totale zelfverloochening, niet in negatieve zin, maar als een middel tot nederigheid. Daardoor wordt het individu een leeg vat gevuld door een geest die in staat is je verder te leiden dan wat je zelf kunt bereiken. Onwil om op deze manier afgestemd te zijn en instructies te ontvangen, weerhoudt ons ervan ware schoonheid over te brengen. Dus als je bijvoorbeeld aan het schrijven bent en merkt dat je nadenkt over wat je vervolgens moet schrijven, leg dan je pen neer! Adem in, laat los en luister slechts.

Voor mij was de natuur de eerste toegang tot het vinden van de schoonheid waarvan ik spreek. Een zucht van wind door de bomen, het gezang van de vogels, een koor van krekels, de zachte streling van lichte regen op mijn huid, de geur van een roos – intense aandacht voor al deze gewaarwordingen en meer was mijn magische tapijt dat me naar de poort van het Goddelijke bracht.

Op een dag zag ik bij toeval twee sperwers zo hoog cirkelen dat het pijn deed om ernaar te kijken. Op mijn schoot lag een dichtbundel, waarin woorden worstelden om te beschrijven wat ik net had gezien: de kobaltblauwe hemel als canvas voor de vlucht, de sperwers die de eeuwigheid in het verdwijnende oktoberlicht graveerden.

Een scherpe nazomerbries ontlokte gefluister aan de overgebleven bladeren.
Ik luisterde mee, knipperde met mijn ogen; er was nog maar één vogel over.
Dat gevederde projectiel gelanceerd in een zo bijzondere hemel, kon ik daar niet
meer zien, maar ik wenste dat ik er ook heen kon. Het gewicht van boek, papier en
pen trok me terug naar de aarde, maar tot op de dag van vandaag stijgt een deel van
mij op.

Vertaling Margreet Mantel

Star Trails

*Some grip their lanterns through
a great darkness, hearts so tightly
woven in the ways of this world,
mere shadows of who they might be*

*while others, often ignored or even
deemed mad, channel true power,
minds illuminated by all that is holy
despite the heaviness hunkering
down around us*

*Picture Vincent viewing
the countryside of St. Rémy
from an open window
before dawn at St. Paul asylum*

*Imagine the genius of his sight
akin to the light from a camera
not yet invented for another century or so,*

Vincent van Gogh - Sterrennacht boven de Rhône 1888 (WikiArt)

*capturing with
transcendent vision
star trails scoring
the night
sky*

Arlene Gay Levine, mystica, dichter, auteur en docent, heeft met haar proza en poëzie een plek gevonden in The New York Times, een off-Broadway-voorstelling, bloemlezingen, tijdschriften, radioprogramma's en online. Meer informatie over haar is te vinden op: www.arlenegaylevine.com.

Dit artikel is eerder gepubliceerd in de zomereditie 2022 van Quest magazine blz. 30-31 onder de titel: *Elusive Beauty*.

Sterrensporen

Sommigen houden hun lantaarns vast in
een grote duisternis, hun harten zo strak
verweven met de wegen van deze wereld,
slechts schaduwen van wie ze zouden kunnen zijn

terwijl anderen, vaak genegeerd of zelfs
voor gek verklaard, ware kracht kanaliseren,
hun gemoed verlicht door al wat heilig is
ondanks de drukkende zwaarte die ons omringt

Zie Vincent voor je die het landschap
van St. Rémy bekijkt vanuit een open raam
voor de dageraad in het St. Paul-gesticht

Stel je de genialiteit van zijn blik voor die,
vergelijkbaar met het licht van een camera,
nog niet uitgevonden, pas over een eeuw of zo,

met een transcendente visie
strepde sterrensporen vangt
aan de
nachtelijke
hemel

Vincent van Gogh - Sterrennacht 1889 (WikiArt)